

Fii milostiv cu tine pentru a fi milostiv cu aproapele tău

Astăzi, noi, ca persoane, am ajuns să nu ne mai cunoaștem. Agitația, stresul, toate ne îndepărtează unii de alții. Am ajuns să nu ne mai iubim nici pe noi înșine, deoarece problemele de zi cu zi ne transformă, aproape imperceptibil, în niște roboți.

Unde suntem noi, oamenii creați de Dumnezeu? Unde a dispărut inima de carne, inima care simte, care iubește, care trăiește? Experiența iubirii necondiționate începe în inima ta, nu în inima altcuiva. Nu condiționează capacitatea de a te iubi pe tine însuși de capacitatea altcuiva de a te iubi. Fii blând și gentil cu tine. Realizează că ești iubire, energie, lumină. Permite-i să strălucească în tine. Va străluci apoi în tot ce înseamnă Viață pentru Tine.

Să ne uităm un pic în jurul nostru și observăm imediat că cea mai mare ispită a zilelor noastre este indiferența: indiferența față de chipul lui Dumnezeu, față de noi și față de aproapele.

Sfântul Maximilian Kolbe spune despre indiferență: „Cea mai mortală otrăvă a timpurilor noastre este indiferența”. La aproape un secol după sf. Maximilian Kolbe, problema nu a dispărut, ci s-a generalizat. Papa Francisc, de exemplu, vorbește frecvent despre *globalizarea indiferenței*: „Și eu sunt afectat. O văd în insensibilitatea mea la suferința altuia, în incapacitatea mea de a simți cu el durerea, în surzenia mea la plânsul lui... Să ne rugăm pentru inimi de carne, care simt.”

Să analizăm puțin această indiferență care ne macină viața:

A - Indiferența față de chipul lui Dumnezeu

Prima formă de indiferență în societatea umană este aceea față de Dumnezeu.

Sfântul Părinte Papa Francisc, în mesajul său pentru anul 2016, face referire la indiferență: „Prima formă de indiferență în societatea umană este aceea față de Dumnezeu. Omul crede că este autorul ființei sale, al propriei vieți și al societății; se simte autosuficient și tinde nu numai să ia locul lui Dumnezeu, ci să se lipsească de El complet, crede că nu datorează nimic nimănui, cu excepția sa, și pretinde să aibă numai drepturi”.

Așadar, pentru omul modern altele sunt problemele importante ale vieții unui om: problema economică, socială, relațională, iar în această ecuație chipul lui Dumnezeu pare să nu fie deloc relevant. Chipul lui Dumnezeu pare un detaliu care nici nu ajută, nici nu strică. El este ceva ce ar ține doar de sensibilitatea personală, astfel că unul e mai religios, în timp ce altul nu are această sensibilitate.

Dar noi știm din propria experiență că nu indiferența trebuie să ne caracterizeze. Pentru că este o imensă diferență uman-spirituală între a ne trăi viața știind că provenim din iubirea plină de compasiune a unui Tată iubitor și că ne îndreptăm spre această inimă în stare să îmbrățișeze orice sărăcie, și a trăi considerând că suntem produsul întâmplării, simțindu-ne cumva aruncați într-o lume ostilă și lipsită de iubire.

Fiecare dintre noi trebuie să ne întrebăm în intimul ființei noastre: Care este chipul lui Dumnezeu ce iese la iveală din modul meu de a vorbi acasă, în familie? Cum vorbesc despre Dumnezeu atunci când las pantofii de sărbătoare și stau în papuci de casă?

Papa Francisc ne spune în mesajul său pentru Postul Mare 2015: „Noi iubim pentru că el ne-a iubit mai întâi” (*1In 4,19*). Dumnezeu nu este indiferent față de noi. Fiecare dintre noi este în inima lui, ne cunoaște pe nume, îi pasă și ne caută atunci când vom pleca. Este interesat de fiecare dintre noi; dragostea lui îl împiedică să fie indiferent la ceea ce se întâmplă cu noi. Cu toate acestea, se întâmplă ca atunci când suntem bine și ne simțim confortabil, cu siguranță uităm de ceilalți (lucru pe care Dumnezeu Tatăl nu-l face niciodată),

noi nu suntem interesați de problemele lor, suferințele și nedreptățile lor, ... atunci inima noastră se încadrează în „indiferența în timp” când eu sunt relativ bine și confortabil, eu uit pe cei care nu sunt bine. Această atitudine egoistă de indiferență, a luat acum o dimensiune globală, suntem la punctul în care putem vorbi de o globalizare a indiferenței. Este problema pe care, în calitate de creștini, trebuie să o abordăm”.

Anul Milostivirii reprezintă ocazia potrivită pentru a depăși aceste ispite și a redescoperi în Isus chipul milostivirii Tatălui. Să privim chipul lui Isus și să împrumutăm privirea de pe acest chip. **Vom vedea că privirea sa este strâns legată de o stare interioară, de un sentiment puternic: milostivirea.**

Propun să medităm asupra privirii lui Isus, să ne punem întrebarea când am ridicat ochii și am descoperit această privire? Cum am folosit această privire pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu, pe noi și pe aproapele nostru?

B - Indiferența față de noi, de noi ca persoană

Dincolo de zâmbetele noastre, de măștile pe care ni le asumăm zi de zi pentru a fi acceptați de lume și pentru a nu fi judecați doar pentru că suntem oameni cu trăiri firești, ne aflăm noi... noi cu poveștile noastre de viață, cu tristețile noastre, cu zbuciumările și cu durerile noastre. Suntem noi... nefericiți, neîmpliniți, neînțeleși și, de prea multe ori, neîubiți. Suntem noi... fragili și vulnerabili, atât de dependenți de puțină atenție, de o mângâiere, de puțină iubire.

Am venit pe această lume cu un dar valoros, și anume puterea personală, capacitatea de a acționa. Acest potențial depinde numai de fiecare dintre noi cum folosim această aptitudine! Dacă simți că ți-ai cedat puterea personală, recupereaz-o! Începe prin a te ierta pe tine însuși că ai permis acest lucru și apoi manifestă-ți dorința de a-ți folosi integral propria voință, de a-i permite sufletului tău să se folosească plenar de ea.

Oare nu avem nevoie de puțină iubire și din partea noastră? Să ne analizăm fiecare în parte și vom descoperi că am fost duri cu noi de foarte multe ori în viață. Nu am înțeles de ce am făcut un lucru sau altul, nu am înțeles de ce am spus o vorbă sau alta, nu ne-am înțeles. **AȘ PUNE ÎNTREBAREA: DE CE? De ce atâta indiferență față de trăirile noastre?**

„Este ușor să te urăști, mai ușor decât ne-am putea imagina. Harul este a ne uita. Dar atunci când orice orgoliu din noi va fi murit, harul harurilor va fi să ne iubim cu smerenie pe noi înșine, pentru că suntem unul dintre măduarele suferinde ale lui Cristos” (G. Bernanos, *Jurnalul unui paroh de țară*).

Revin la chipul lui Isus, la privirea lui și mă întreb: oare cunoaștem noi această privire, pătrundem noi în profunzimea valorii acestei priviri?

Căutând privirea lui Cristos în propria sărăcie, fac referire la scrisoarea lui Carl Jung către o persoană creștină: „Vă admir pe voi, creștinii, pentru că în cineva căruia îi este foame sau sete îl vedeți pe Isus. Când primiți un străin sau pe cineva ciudat, voi îl primiți pe Isus. Mi se pare foarte frumos acest fapt, însă ceea ce eu nu înțeleg este faptul că voi nu-l vedeți pe Isus în propria voastră sărăcie. Vreți mereu să faceți bine celui sărac care se află în afara voastră și, în același timp, negați săracul care se află în interiorul vostru. De ce nu puteți să-l vedeți pe Isus în propria voastră sărăcie? În propria voastră foame și sete? Oare nu vedeți că există un bolnav și în interiorul vostru? Că și voi sunteți prizonieri ai fricii? Că sunt lucruri ciudate în voi: violențe, neliniști, lucruri pe care nu le controlați și care nu se supun voinței noastre? În interiorul vostru se află un străin și trebuie să-l primiți pe acest străin, să

nu-l dați afară, să nu-i negați existența, să știți că se află acolo, să-l primiți și să-l vedeți pe Isus în el”.

Pentru creștin viața este calea către Dumnezeu, de-a lungul căreia Isus ne însoțește cu prezența și privirea sa. Este o cale uneori dificilă pentru că șerpuiește între două văi, prăpăstii: pe de o parte este prăpastia **orgoliului** și pe de altă parte prăpastia **disprețuirii de sine**. Nu ne considerăm în stare să parcurgem calea vieții pentru că menirea noastră este prea mare pentru puterile noastre și ne lăsăm pradă descurajării, apatiei, blocându-ne pe drum...

Să ne privim cu privirea lui Isus și atunci ne vom iubi așa cum ne iubește El. Să uităm de trecutul nostru, să ne împăcăm cu rănilor trecutului, să stopăm comparația nesănătoasă cu ceilalți. Să lăsăm în urmă disprețul de sine, orgoliul din noi și atunci ne vom simți foarte bine prin iubirea de sine și prin iubirea lui Isus. Ar trebui să fim puțin mai îngăduitori și mai atenți unii cu alții... Să fim mai puțin grăbiți, mai puțin egoiști, mai puțin orgolioși...

Papa Francisc spune: „Să-i deschidem Domnului mormintele noastre sigilate pentru ca Isus să intre și să aducă viață”.

Întrebare pentru discuții: Noi ce fel de inimă avem? De carne sau de piatră?

C - Indiferența față aproapele nostru

Stăm acasă, mergem pe stradă, suntem la serviciu, suntem în trafic și mă întreb cum trăim aceste momente, cum reacționăm față de persoanele care ne sunt aproape. Indiferența riscă să acapareze totul, depinde doar de cât spațiu îi dăm noi.

Să luăm câteva cazuri particulare:

1 – în familie

Ce frumos este să acordăm mai mult timp familiei, să fim împreună, să comunicăm. Noi nu avem timp pentru familie. Totul este un iureș, totul merge înainte cu viteză și familia vine după noi. Dar cum? Unde sunt trăirile noastre, unde sunt sentimentele noastre? Copiii noștri ce își vor aminti? Indiferența față de ei ne va duce la o înstrăinare, vom ajunge să nu-i mai cunoaștem, vom ajunge să ne întrebăm unde sunt copiii noștri.

Dar există un remediu, noi trebuie să-l vedem. Privirea milostivă a lui Isus, privire care ne ajută să revenim în familie, să fim împreună. În momentul când ajungem să ne înțelegem pe noi, timpul și dragostea oferite familiei vor ajuta la creșterea ei în credință și în unitate. Milostivirea noastră și a lui Isus există și în familiile noastre, noi trebuie să fim deschiși să o vedem.

2 – la serviciu

Câte probleme nu întâmpinăm la serviciu? Din vina cui? Să privim un pic asupra noastră, să analizăm ceea ce facem noi, cum participăm la activitatea din colectiv. Vom descoperi că avem și noi o părticică de vină, că și noi am pus ceva la conflictul de la serviciu. Cedăm puterea personală atunci când permitem altor persoane să ne înfurie, să ne irite, să ne facă să suferim.

Să privim în interiorul nostru, să încercăm să ne regăsim. Liniștea simțită în momentul când am descoperit stima de sine ne ajută să împărțim altfel vina neînțelegerilor din colectiv. În momentul în care lăsăm indiferența deoparte și ne descoperim pe noi, realizăm ceea ce suntem noi, vom merge cu inima deschisă către colegul de muncă sau către șef. Dragostea mea va face ca atmosfera de lucru să fie mult mai bună. Pacea va apărea în momentul în care te ierți pe tine pentru că și tu te-ai nedreptățit de multe ori și imediat îl ierți pe aproapele tău.

Papa Francisc spune: „Milostivirea lui Dumnezeu transformă inima omului și îl face capabil de milostivire”.

3 – cu colaboratorii

Activitatea pe care o faci implică o colaborare cu mai multe persoane. Sfântul Vincențiu de Paul nu a făcut nimic fără să lucreze cu alte persoane. A colaborat cu nobili, preoți, persoane laice, persoane sărace. În umilința sa spunea în permanență: „Am nevoie de tine....” Sfântul Vincențiu nu era indiferent față de cei cu care lucra, ci apela la persoane care duceau la îndeplinire planul său.

Noi avem capacitatea de a ne umili și a cere ajutorul persoanelor din jurul nostru? Ne iubim noi așa de mult încât să renunțăm la noi pentru a oferi posibilitate și altor persoane să ne ajute? Aici este problema noastră, a Eului nostru: considerăm că noi putem rezolva totul și de aceea tratăm cu indiferență persoanele care ne pot oferi ajutorul. Indiferența doare mai tare atunci când apelezi la colaboratori și ei nu reacționează. Doare atât de mult atunci când trimiți un mail, dorești un răspuns și acesta nu mai vine. Atunci te gândești și îți pui întrebarea dacă meriți această indiferență...

Să ne punem întrebarea: privirea mea îi învăluie cu milostivire pe copiii mei, pe părinți sau pe propriul partener de viață? Sau poate nici nu mai am timp să îmi privesc copiii, soția, soțul, colegul de servici pentru că privirea mea este îndreptată mai mereu spre ecranul tv, al calculatorului sau al telefonului?

4 – față de aproapele, sau în relația cu persoanele pe care nu le cunoaștem, dar le întâlnim în drumul nostru în viață

Un sărac care îți întinde mâna nu îți cere, ci îți oferă împărăția lui Dumnezeu.

Sfântul Vincențiu spune că: „Iubirea este aceea care face ca inimile să se întrepătrundă una cu alta și să simtă ceea ce simte celălalt, într-un mod foarte diferit de acela al oamenilor care nu încearcă nici un sentiment văzând chinurile celor suferinzi și durerea săracilor”.

Fericitul Frederic Ozanam era prietenul săracilor. Relația lui cu săracii a fost deosebită. El nu era indiferent la problemele lor; lună de lună, din veniturile familiei, punea deoparte o cotă parte pentru săraci.

Noi, care trăim carisma vincentiană, suntem capabili de a transmite iubirea lui Dumnezeu persoanelor care nu cunosc această iubire? Suntem noi deschiși la dragostea lui Dumnezeu pentru noi, pentru a o transmite mai departe?

În momentul când realizăm că suntem iubiți de un Tată milostiv ne vine foarte ușor să iubim și noi cu aceeași dragoste. Persoanele care întind o mână pentru a ne cere ajutor văd în noi o persoană bună, capabilă de a oferi. A oferi este un domeniu amplu; putem oferi: un zâmbet, o privire plină de dragoste, o vorbă bună, o bucată de pâine. Dăruiește altora după ce ți-ai dăruit ție. Astfel vei dăruia fără să ai așteptări. Maica Tereza spune: „, , una dintre cele mai grave boli pe lumea asta este să nu însemni nimic pentru nimeni”

Sfântul Părinte ne transmite în mesajul său pentru 2016: „Indiferența față de aproapele poartă diferite chipuri. Există cei care sunt foarte informați, cunosc vag dramele care chinuiesc omenirea dar nu se simt implicate, nu trăiesc compătimirea, știu ce se întâmplă, dar țin privirea, gândul și acțiunea îndreptate spre ei înșiși. Aproape fără să ne dăm seama, am devenit incapabili să simțim compătimire față de alții, față de dramele lor, nu ne interesează să ne îngrijim de ei, ca și cum ceea ce li se întâmplă ar fi o responsabilitate străină de noi, care nu ne revine. Inima noastră cade în indiferență: în timp ce eu mă simt relativ bine și comod, uit de cei care nu se simt bine. În aceste cazuri și în altele, indiferența provoacă mai

ales închidere și neangajare și astfel ajunge să contribuie la lipsa de pace cu Dumnezeu, cu aproapele și cu creație.”

A primi milostivirea lui Dumnezeu, privirea lui Isus, **înseamnă a urca surâzători spre propria noastră conștiință, știind că nimic nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu. Simone Weil**, o autoare evreică, dar îndrăgostită de creștinism, spunea: „**unul dintre adevărurile fundamentale ale creștinismului, un adevăr deseori nerecunoscut, este acesta: ceea ce ne salvează este privirea**. Privirea lui Cristos este cea care ne salvează, privirea sa caldă ne scoate din singurătate și din anonim, privirea sa repune pe buzele noastre surâsul iubirii”.

Voi încheia cu o poezie unde **poetul Ion Minulescu** a pus în versuri această întâlnire de priviri, și mai ales rodul primirii privirii lui Isus în poezie.

Pe scara sufletului meu

M-am întâlnit cu bunul Dumnezeu -

Eu coboram mâhnit din conștiința mea,

Iar El urca surâzător spre ea!...

Și ne-am oprit la jumătatea scării

Încrucișându-ne în clipa-ntâmpinării

Săgețile perechilor de ochi ca de-obicei -

Ah! ochii Lui cum seamănă cu ochii mei!

Pe scara sufletului meu

M-am întâlnit din nou cu Dumnezeu -

El cobora solemn din conștiința mea,

Iar Eu urcam surâzător spre ea!...

Să-i spunem lui Dumnezeu: „**Doamne, ai milă de mine în marea ta îndurare. Sunt înaintea ta ca un fiu care are nevoie de milostivire, păcătos! Nu-ți ascunde privirea! Dăruiește-mi iubirea care e în stare să te vadă în natură, evenimente și persoane! Purifică-mi privirea de impuritatea egoismului și ajută-mă să îi privesc pe ceilalți și pe mine cu milostivirea ta!**”